Anul II. Nr. 8

Iulie 1952

Ad me currendum est in omni judicio
(De Imitatione Christi. Lib. III. Cap. 46)

ÎNDREPTAR

FOAIE PENTRU GÂND ȘI FAPTĂ CREȘTINEASCĂ

N. I. HERESCU:

PEȚITORII VICTORIEI

D-l Charbonneaux a plecat împețit la Atena, ca să ceară mâna Victoriei. Spre a evita orice fel de confuzie, precizăm îndată că e vorba de o mână de marmoră. Căci nu mâna unei Victorii oarecare, în carne și oase, o va cere savantul arheolog, ci pe aceea a Victoriei dela Samothrake, faimoasa statue dela Muzeul Luvru din Paris. Toți cei care au admirat-o vreodată, în trecerea lor prin capitala Franței, își aduc desigur aminte că dacă **Victoria** dela Samothrake are aripi, în schimb n'are braț.

O întâmplare fericită, din acelea care sunt așa de rare în acest domeniu, a făcut pe conservatorul secției de antichități greco-romane dela Luvru -căci de el este vorba- să descopere acum doi ani, tot în insula Samothrake și în același loc unde, în 1863, a fost găsită statuia Victoriei, o mână de marmoră (mutilată, ce-i dreptul, fiindcă îi lipsesc două degete).

Nu încape nicio îndoială că mâna aparține Victoriei dela Samothrake: toate indiciile, de ordin tehnic și artistic, cum și raportul de proporții dintre mână și trupul statuii, au arătat-o imediat oamenilor competenți. De-ar mai fi rămas vreo bănuială, știința are astăzi la dispoziție mijloace foarte precise pentru a face dovada. Analiza chimică a stabilit că aceeași e marmora de Paros și în statuia dela Luvru și în mâna scoasă recent la iveală. (Adăugați că cele două degete care-i lipsesc nu sunt pierdute, ci se găsesc la muzeul din Viena).

Evenimentul acesta arheologic, important prin el însuși, ne dă prilejul unor curioase apropieri și observații, care depășesc însemnătatea statuilor antice . . .

Mai întâi, brațul nu e singurul lucru care lipsește celei mai reprezentative întruchipări în marmoră a Victoriei: **ea n'are nici cap.** Victoria dela Samothrake e un minunat trup de femee, plin de vigoare și de elan, dar lipsit de cununa capului. De vină să fie numai vitregia vremii, care a făcut ca atâtea dintre operele de artă ale antichității să iasă din pământ trunchiate, ori poate că artistul grec, iubitor de simboluri ca toți vechii elini, a voit înadins să înfățișeze Victoria decapitată? . . .

Întrebarea nu e chiar fără sens. A mai fost pusă cu privire la o altă statue celebră dela Luvru. E vorba de Venus din Milo, care înfiripează dumnezeește pe zeița iubirii (și a cărei divină frumusețe nu-și află perechea decât în Venus Cyrenaica, dela Muzeul Termelor din Roma). Precum se știe, nici **Venus din Milo** n'are brațe. Și au fost critici de artă care au susținut că așa trebue s'o fi plăsmuit sculptorul, fiindcă, dacă ar avea brațe, în orice chip ar fi ele imaginate și alipite statuii, ar strica neîntrecuta armonie a corpului.

În cazul când ipoteza corespunde realității, operele de artă de care vorbim ar căpăta o semnificație specială și s'ar integra într'o serie. Din această serie e suficient să mai amintim un singur exemplu: Grecii și Romanii personificau norocul — **Fortuna** — ca pe o femee care aleargă legată la ochi . . .

Ce înseamnă norocul, dacă n'are ochi, - ca să aleagă?

Ce înseamnă iubirea, dacă n'are braț, - ca să mângâie?

Ce înseamnă victoria, dacă n'are cap, - ca să dureze?

Chiar dacă, atunci când au ieșit, nemuritoare, din dalta fără greș a sculptorului antic, Victoria dela Samothrake avea cap și Venus din Milo brațe, nu ne putem împiedeca să gândim că, poate, un zeu ștrengar ni le-a restituit mutilate, pentru a ne sili să medităm la lucrurile care par cele mai simple . . .

O frază latină ar putea servi drept glosă Victoriei dela Luvru: e fraza pe care un istoric o pune în gura unui locotenent al lui Hannibal, după marea victorie dela Cannae: **Vincere scis, Hannibal, Victoria uti nescis** („Să învingi știi, Hannibal, să te folosești de victorie, nu știi"). Așa fusese în realitate: isbânda lui Hannibal asupra Romanilor a rămas fără rezultat. Victoria dela Cannae a fost o victorie fără cap . . .

Dacă există undeva zeul ghiduș care ne dă învățături și semne, atunci avem dreptul să sperăm -noi, pribegii- că mâna Victoriei dela Samothrake, răsărită tocmai acum din pământul înțelept al Greciei, este un asemenea semn. Nu e rău ca, în adăstarea capului, Victoria să aibă cel puțin mână, cu care se poate mângâia, — sau lovi . . .

Pentru moment, d-l Charbonneaux s'a întors dela Atena cu un refuz. Și noi mai zicem că e poate bine ca, deocamdată, mâna victoriei să rămână în Grecia, cea atât de aproape de pământul patriei . . .

ÎNTRE TOMIS ȘI RAVENNA

de

MIRCEA ELIADE

Ascult și citesc pe poeții și prozatorii români din exil, și mă întreb, întotdeauna cu aceeași turbure înfrigurare: încotro se'ndreaptă? Spre care țărm?

Dumnezeu singur știe unde ne vom afla, fiecare din noi, în clipa din urmă, când ne vom desprinde pentru totdeauna de pământ. Unora le va fi dat să-și revadă aievea țara; alții nu o vor mai putea ghici decât de dincolo de Veac, din eternitate. Până atunci, scriitorii, și îndeosebi poeții, își poartă cu ei, pe oriunde i-a mânat nenorocul, imagina Țării pierdute. „O poartă cu ei", e prea puțin spus: mai degrabă **sunt purtați** și nutriți ei de ea, de icoana aburită a Țării; căci numai dorul, melancolia, și plânsul păstrează **vii și întregi** pe acești desțărați, care nu mai pot prinde nicăieri rădăcini. Nu mai pot, nu pentrucă ar fi niște inadaptabili, ci pentrucă nu-și pot păstra integritatea spirituală decât în măsura în care creiază. Iar poeții, scriitorii — spre deosebire de ingineri, de muzicanți, de artiștii plastici — au ca instrument de creiație **limbajul;** adică, sunt ursiți să scrie numai pentru **ai lor.** Oriunde s'ar afla, în orice peisaj, ei nu pot scrie decât cu gândul la Țară, și pentru cei care au rămas acolo.

Au mai fost mari poeți desțărați, care au suferit și și-au sfârșit zilele departe de Patrie. Așa a fost Ovidiu, surghiunit la Tomis, de unde-și trimetea nemângâiatele **Tristia.** Așa a fost, mai ales, Dante, care a trăit ultimii douăzeci de ani departe de Florența mistuindu-se din pricina răutății și a prostiei celor care-i stăpâneau atunci cetatea. Dar câtă deosebire între unul și celălalt! Nu mă gândesc la distanța care se întinde între geniile lor poetice, atât de diferite, ci la „dorul lor de țară" la **imagina** pe care o aveau, fiecare din ei, despre propriile lor Patrii, din care fuseseră izgoniți. Ovidiu nu s'a putut niciodată consola că a fost smuls din splendoarea Romei imperiale; în acest **trecut paradisiac,** pentru totdeauna abolit, se reîntorcea el, fără odihnă. Nu se mai putea desprinde din propriile lui **amintiri;** nu mai putea să trăiască; abia dacă își supravieţuia . . .

Dante, dimpotrivă, și-a stăpânit bărbătește soarta. Dorul de Florența îl mistuia și pe el; într'atât, încât unii au spus că ar fi scris **Divina Commedia** numai ca să i se poată ridica surghiunul. În orice caz, Dante a suferit până în adâncurile ființei lui ruperea de Patrie. Dar n'a acceptat niciun compromis ca să se poată reîntoarce. Mai mult: acest incurabil florenitn, care nu-și putea închipui beatitudine mai mare decât să pășească din nou în al său „bel San Giovanni", acest „patriot" ireductibil izbutise să depășească, poate cel dintâi dintre contemporanii lui, nu numai ideea autonomiei politice a Florenței, dar chiar și pe aceea a unității Italiei; și demonstra, în **De Monarhia,** necesitatea unității lumii europene, singura soluție posibilă pentru a rezolva atât conflictul latent între Papă și Împărat cât și tensiunile istorice ale Statelor creștine. Dante vedea peste veacuri; pofetiza. În lungul lui surghiun, a înălțat, piatră cu piatră, cea mai mare clădire poetică a Europei moderne — și totodată și-a pus, cura-

continuarea în pag. 3

Sf. Gheorghe și Sf. Todor (Teodor Tiron), icoană țărănească pe sticlă, Transilvania, 1844.

ALEXANDRU MIRCEA:

CREȘTINISM IMPERSONAL

Am încercat să arăt, în numărul trecut, că atunci când transpui problema religioasă de pe planul tradiției permanente pe planul realităților contingente, adică al manifestărilor de ordin secundar, atunci în mod fatal nota esențial creștină a diferitelor spiritualități se pierde, locul ei fiind luat de elementele locale condiționale de realitățile regionale, de climatele culturale, — elemente care fiind lipsite de valoare universală nu pot ele sta la temelia raportului dintre diferitele spiritualități creștine. Deci când cineva consideră problema raportului dintre **catolicism** și **ortodoxie** din acest punct de vedere și cu astfel de mentalitate — așa cum face D-l Amzăr în **Micul Catehism** —, pornind nu dela ceea ce e esențial creștin în catolicism și ortodoxie, ci dela ceea ce e particular în ortodoxie și secundar în catolicism; dela ceea ce e produs al mentalității locale și nu expresie a tradiției autentice, — nu poate să nu fie ispitit a face comparații neconcludente și nu poate să nu găsească incompatibilități, contraste și deosebiri de orientare, în aparență imposibil de împăcat.

Dar punerea problemei religioase și a orientării spirituale pe acest plan al manifestărilor contingente determinate de împrejurările istorice și de diferențele regionale, nu numai că îngreunează peste măsură înțelegerea justă a raportului dintre catolicism și ortodoxie, nu numai că împiedecă sezisarea sensului adevărat al unirii Bisericilor și al orientării noastre spirituale — cum am arătat în numărul trecut — dar aduce cu sine consecințe grave și din alt punct de vedere. Punerea problemei în acest chip, însemnând pierderea contactului cu esențialul creștin din diferitele tradiții, îndepărtează în mod necesar și dela **trăirea personală** a creștinismului; scutește oarecum de un **angajament** personal și conștient pe linia idealului vieții creștine. Pentrucă atunci când în cadrul creștinismului nu vorbești decât de climate culturale, de împrejurări istorice, de fizionomii etno-spirituale sau mai știu eu ce, problema religioasă ca atare devine **impersonală,** de vreme ce toate astea sunt lucruri care nu au nicio legătură cu problemele sufletului propriu zise și nicio influență asupra convingerilor religioase. Mai mult, considerarea diferitelor spiritualități creștine pe plan contingent nu cere, din capul locului, vreo convingere religioasă. Fiind poate fi cazul lui Lucian Blaga, care a vorbit frumos despre „stilul ortodox" și despre celelalte spiritualități creștine, fără să creadă nimic din creștinism și fără să aibă niciun pic de dragoste pentru Isus Hristos. La fel, cineva ar putea scrie frumos despre spiritualitatea ortodoxă, pusă sub semnul **Învierii,** fără să creadă totuși în învierea **reală** a Domnului . . . Natural, oricine e liber să considere diferitele spiritualități creștine chiar și numai din punctul de vedere al aspectelor lor contingente. Și iarăși, nu putem obliga pe nimeni să accepte și dogma creștină ce stă la temelia acestor spiritualități. Dar dela cine face **profesie de ortodoxism** noi avem dreptul să cerem mai mult decât dela un necredincios.

Încercarea de a trata problema religioasă — cu toate implicațiile sale — pe același plan cu al influențelor culturale nu aduce niciun câștig nici credinței ca atare, nici vieții creștine. Dimpotrivă, o astfel de încercare nu crează decât confusie și nu poate genera decât desorientare. Ea desfigurează de fapt fisionomia autentică a creștinismului, răstoarnă ordinea firească a valorilor creștine prin faptul că pune accentul pe elementele secundare, neglijând ceea ce e esențial. În felul acesta, adeziunea la Isus Hristos dintr'o convingere personală, trăirea sinceră a credinței, acceptarea dogmei și a moralei creștine ca îndreptar pentru vieața intimă și pentru activitatea publică, sunt devalorizate de scrieri ca **Micul Catehism** al D-lui Amzăr.

Nu scriu lucrurile astea de dragul polemicei. Convingerea mea este că în timp ce frații noștri de acasă suferă apăsați de cea mai groaznică tiranie, ar fi rușinos să ne mâncăm între noi. Dar nu pot să nu amintesc că în timp ce în țară Episcopii și majoritatea preoților uniți, ca și cei mai buni dintre preoții ortodocși, zac în închisori și sunt uciși pentru Hristos, nouă nu ne este îngăduit să facem **diletantism** pe seama credinței. Căci să nu se uite că Episcopii și preoții din țară nu mor ca să salveze „forma arhaică, patriarhală a creștinismului răsăritean", ci suferă și mor ca să **mărturisească pe Hristos.** Iar tăria de a-L mărturisi nu ți-o dă **climatul cultural sau istoric.** Ci altceva. Și acel **altceva** e esențial.

SFANTUL IOAN-AL-CRUCII (SAN JUAN DE LA CRUZ):

POESII

traduse de

ALEXANDRU BUSUIOCEANU

NOAPTEA OBSCURĂ A SUFLETULUI

Cântări ale sufletului care se bucură de a fi ajuns la starea înaltă a desăvârșirii, care e împreunarea cu Dumnezeu, pe calea tăgăduinței spirituale.

Intr'o noapte obscură
cu doruri în iubiri înflăcărată,
o! ferice aventură!
ieșii ne'n seamă luată,
când casa mi-era'n pace cufundată.

Prin beznă, neștiută,
pe scara ascunsă, într'alt veșmânt schimbată,
o! ferice aventură!
prin beznă, furișată,
când casa mi-era'n pace cufundată.

In noaptea fericită,
în taină și când nimeni mă vedea,
nici eu priveam ceva,
fără lumină ori călăuză
decât cea care'n inimă'mi ardea.

Ea mă călăuzea
mai sigur ca lumina de amiază,
acolo unde m'aștepta
cine bine'l știam,
în locuri unde nimeni s'arăta.

O! noapte, ce'ndrumași,
o! noapte, decât zorile mai îndrăgită:
noapte ce'mpreunași
pe iubit cu iubită,
și pe iubită în iubit schimbași!

Pe pieptu-mi înflorit,
întreg și numai lui ce i-l păstram,
acolo a adormit,
și eu îl desmierdam
și crengile de cedri adiau.

Vântul în foișor,
când pletele iubite resfiram,
cu mâna lui ușor
grumazu' mi-l rănea
și simțurile toate mi le-oprea.

Am stat, uitând de mine,
chipu' către iubit mi-am aplecat,
uitam, și toate au stat,
de mine gândul părăsindu-l,
acolo, între crini uitat.

CÂNTARE DUMNEZEIRII LUI CRISTOS ȘI SUFLETULUI*)

Un biet păstor stă'n jale și bănat,
stingher și de plăcere și de bine,
și gându' tot la păstoriță'și ține,
cu pieptu' de dor mare'ndurerat.

Nu plânge că de dor e săgetat,
nu-i pasă că se vede așa mâhnit,
măcar că'n inima lui e rănit;
ci de gând plânge, că se știe-uitat.

Că doar gândindu-se că e uitat
pedeapsă sufere printre streini
din ale mândrei păstorițe mâini,
cu pieptu' de dor mare'ndurerat.

Și zise biet păstoru': Cât păcat
de cine, vai de el!, vrea lipsa mea
și nu se bucură cu mine a sta!,
și pieptu-i de dor mare'ndurerat.

După-un timp lung, în vârful, s'a urcat,
ai unui arbor; brațele-a deschis,
și-a rămas mort, acolo'n ele prins,
cu pieptu' de dor mare'ndurerat.

*) Bucata aceasta a fost citită de traducător la solemnitatea ce a avut loc la mormântul Sfântului Juan de la Cruz, cu ocazia deschiderii Congresului de Poesie, la Segovia, 17 Iunie 1952

LE DERNIER SALON LITTERAIRE DE BUCAREST

Le jardin de Cismigiu se trouvait tout près de ma rue. Ses frondaisons vertes au printemps, rousses, rouges et dorées en automne me tentaient toujours plus que les dévantures du boulevard Elisabeta. (Et pourtant elles étaient bien jolies ces dévantures avant le règne du bolchévisme en Roumanie). D'autre part, la beauté que dispense la nature, ne coûte rien, on peut en jouir gratuitement. Tandis que celles créent les hommes, n'est pas souvent accessible aux maigres bourses des intellectuels. Comme j'ai toujours aimé ce qui n'est pas à vendre — et par là même se trouve être le plus précieux — j'allais presque tous les jours, excepté les dures journées d'hiver jouir de la beauté de Cismigiu.

Mais évitant les allées trop peuplées, je me dirigeais vers un lieu peu fréquenté et fort sympathique, une sorte de Rond Point des Ecrivains et des Poètes. Je l'avais baptisée à mon propre usage: **„Le dernier Salon Littéraire de Bucarest"**.

Dieu, qu'on était bien dans ce joli coin! Au printemps les longues branches souples des cytises aux fleurs d'or et d'autres plantes fleuries grimpaient tout autour de ce „salon", en automne des frondaisons roussies secouaient leurs feuilles aux pieds des poètes et des écrivains. Et ces messieurs étaient toujours là, ils ne vous faisaient jamais dire qu'ils étaient absents ou trop occupés. Juchés sur leurs socles, ils étaient contents de vous recevoir. Car, en général, on pense moins aux morts qu'aux vivants qui peuvent vous rendre un service ou montrer sa reconnaissance d'une manière quelconque. Excepté lorsqu'on peut glorifier un écrivain mort pour se lancer soi-même.

Bien entendu il y a des exceptions, mais les exceptions ne font que confirmer la règle.

A l'entrée du „salon" se trouvait Duiliu Zamfirescu avec sa belle tête fine de grand seigneur d'antan et semblait vous inviter poliment: „Mais entrez donc, on est très heureux de vous voir!" Le sculpteur fut bien inspiré en faisant le buste de Zamfirescu. C'est vraiment l'auteur de la „Viața la Țara", de „Tănase Scatiu" — pourquoi n'a-t-on pas mis assez en valeur ce vigoureux roman réaliste avec cette magnifique silhouette de Tanase? il vaut pourtant plus d'un roman réaliste étranger qu'on traduit en roumain, en l'édulcorant très souvent — l'auteur de quelques pages de toute beauté dans le roman „In războiu", comme la „confession" du major Sonțu, et la charge à la baionnette de l' infanterie roumaine, sorte de réveil de tout un peuple en marche vers sa destinée.

Ensuite Vlahutza. Son buste n'est pas très réussi. Le visage lourd et bouffi, a l'air de crouler. Peut-être à cause de cela le poète apparaît mécontent, maussade, moins accueillant que de son vivant quand il réunissait chez lui presque tout Bucarest littéraire, comme me racontait souvent Th. Speranția.

Goga, poete douloureux de l'Ardéal souffrant, mais aussi un politicien. C'est le poète des jours mauvais, des jours noirs, c'est alors qu'il peut être goûté et apprécié dans sa pleine valeur. En temps de bonheur beaucoup de gens le trouveront trop sentimental, trop pathétique. Mais quelle tête froide et dure, tête d'un vieux parlementaire, rompu à toutes les combinaisons politiques! Rien de mélancolique, rien de nostalgique. Ou sont les rossignols et „tant de larmes?" L'homme ou plutot son image, ne ressemble guère à son oeuvre. Peut-être est-ce la faute du sculpteur?

En revanche quelle bonne tête de poète rustique que celle de Cosbuc . . . Sous les gros sourcils épais les yeux ont un regard mi-pensif, mi-timide, charmant et très doux. En les regardant, on songe involontairement aux vertes collines autour de Cluj, aux forêts sombres des montagnes entre Brasov et Prédéal aux fêtes paysannes où le soleil fait briller les couleurs éclatantes des broderies des costumes. Et des vers très beaux chantent dans l'âme.

Voici le visage si terriblement spiritualisé de Iosif, si mortellement triste. On dirait: un nocturne de Chopin, joué par un soir de pluie, ou un poème de Verlaine . . „Mon âme a tant de peine . . ."

Eminescu de même que Goga n'a pas eu de chance avec son sculpteur qui a voulu faire de lui un jeune dieu grec, mais fit une tête qui manque d'expression. Pas de trace de cette inquiétude douloureuse qui marque toute son oeuvre. Ni de ce romantisme nostalgique qui sonne si bien dans une de ses plus jolies élégies:

Departe sunt de tine și singur lângă foc,
Petrec în minte viața-mi lipsită de noroc.
Optzeci de ani îmi pare în lume c'am trăit,
Că sunt bătrân ca iarna, că tu vei fi murit . . .

Et cependant l'ombre blonde de Veronica Micle semble parfois errer autour de ce buste d'Eminescu comme si elle demandait un peu de place pour les femmes dans le „salon" littéraire de Cismigiu.

Titu Maiorescu trone sur son socle. Il est majestueux solennel, barbu. Un peu menaçant même. Il devait etre ainsi de son vivant. Nicolas Balcescu a la tête inspirée d'un apôtre ou . . . d'un poète romantique. On songe en la regardant à sa vie d'écrivain et de patriote exilé, vie passionnée, intense, digne et pauvre. Et à sa fin précoce, loin des siens. Ici l'artiste a bien compris l'âme et la destinée de l'écrivain.

Très belle et très hardie la tête de Caragiale. Quelque chose de provocant, comme un défi jeté à tout et à tous, quelque chose de narquois . . . et en même temps combien d'amertume dans les plis de sa bouche.

Mais pour finir ma visite dans le „salon" littéraire de Cismigiu j'aimais à m'arrêter quelques minutes devant la tête superbe de prophète biblique, celle de Bogdan Hasdeu. Ele me faisait toujours songer au „Moise" de Michel Ange et je ne passais jamais devant ce buste sans murmurer les beaux vers d'Alfred de Vigny:

O Seigneur, j'ai vécu puissant et solitaire,
Laissez-moi m'endormir du sommeil de la terre.

Rasvan, Motzoc, Vidra, le hetman polonais, le pope russe, les grandes oeuvres historiques recherche passionnée des secrets de la nature et du monde surnaturel, quelle vaste culture, quelle connaissance de différents peuples! Et à coté de tout cela quel amour de la patrie et quel esprit poétique! . . .

A ma dernière visite à Cismigiu en août 1946, je songeais que deux visages nouveaux devraient y prendre place, deux visages que j'avais connus vivants: celui de professeur Nicolas Iorga et celui de Ion Minulescu.

Le premier, grand savant — peut-être le plus grand — roumain, ardent patriote, sorte de Bayard intellectuel de son pays, mériterait qu'on grave un jour sur son socle:

Fidèle à lui-même jusqu'à la mort.

Et l'autre qui fut le plus mélodieux et le plus incompris des poètes, devrait avoir sous son nom les vers déchirants de son si beau poème:

Cânta un matelot la proră
Și marea nu-l înțelegea . . .

MARYA KASTERSKA

PSALMUL 34

I

Fă, Doamne, luptă celor ce se luptă cu mine
lovește pe cei ce mă lovesc!
Ia pavăza și scutul
și 'n ajutorul meu Te ridică.
Aruncă lancea
și taie urmăritorilor mei calea.
Zi sufletului meu: „Mântuirea ta sânt Eu!"

II

Să se turbure și să se rușineze
cei ce caută viața mea;
să dea dosul, rușinați,
cei ce gândesc să-mi facă rău.

Fie precum pleava în fața vântului,
când îngerul Domnului îi va izbi.
Fie întunecată și lunecoasă calea lor,
când îngerul Domnului îi va urmări.

Căci fără dreptate cursă mi-au întins;
fără pricină săpat-au groapă vieții mele.
Pieirea lor să vină pe neașteptate
și cursa pe care mi-au întins-o,
pe ei să-i prindă;

în groapa ce mi-au săpat-o, înșiși să cadă.
Iară sufletul meu va hori de Domnul;
veseli-se-va de ajutorul Lui.
Zice-vor toate puterile mele:
„Doamne! cine este asemenea Ție,
care smulgi pe sărman
din mâna celui puternic;
pe cel nevoiaș și sărac
din mâna jecmănitorului!

III

Martori aprigi s'au ridicat:
de ceea ce nu știam m'au întrebat.
Răsplătitu-mi-au rău pentru bine,
spre a sufletului meu pustiire.

Iară eu, când ei boleau,
în sac mă îmbrăcam,
prin postire sufletul mi-l topeam
și'n inima mea rugăciuni făceam.

Ca și cum prieten, ori frate mi-ar fi fost,
atât de mâhnit umblam;
ca cel ce-și plânge muma
așa, de jale, mă frângeam.

Dar când eu mă clătinai,
ei se bucurară și împreună se adunară;
împotriva mea se adunară
și pe negândite mă loviră.

Mă sfâșiau și nu mai încetau;
mă provocau, de mine joc își băteau,
scrâșnindu-și dinții împotriva mea.

Până când, Doamne, vei privi acestea toate?
Scapă de cei ce răcnesc, sufletul meu;
de gura leilor, viața mea!

Atunci mulțămită în adunare îți voiu da;
înaintea a popor mult Te voiu lăuda.

IV

Să nu se bucure de mine
vrăjmașii mei nedrepți,
nici să-și facă semn cu ochiul
cei ce mă urăsc, fără dreptate.

Ei nu grăesc graiurile păcii,
și împotriva celor pașnici ai pământului
înșelăciuni plănuesc.

Și-și deschid gura împotriva mea, zicând:
„Aha! Aha! Cu ochii noștri l-am văzut!"

Doamne, văzut-ai! Nu tăcea!
Nu fii, Doamne, departe de mine!

Trezește-Te, stai de veghe, în apărarea mea
Dumnezeule și Domnul meu,
ia aminte la necazul meu!

Judecă-mă, Doamne, după dreptatea Ta;
Dumnezeul meu, să nu-și râdă de mine!

Să nu cugete în inima lor:
„Aha! Asta am dorit-o!"
Să nu-și spună: „Îl vom sfâșia!"

Să se turbure și să de rușineze - împreună
cei ce se bucură de durerea mea;
rușinea și ocara să-i acopere
pe cei ce se ridică împotriva mea!

Dar cei ce-mi vreau binele
să se bucure și să se veselească
și pururea să zică:

„Mărit fie Domnul,
cela ce face mântuire slugii Sale!"

Și limba mea va vesti lauda Ta;
lauda Ta, pururea!

(Traducere de OCTAVIAN BÂRLEA și GEORGE RACOVEANU, după LIBER PSALMORUM. Nova e textibus primigeniis interpretatio latina cum notis criticis et exegeticis. Roma 1945).

CĂRȚI:

PIERRE SERGESCU: **Léonard de Vinci homme de science.** (Les Conférences du Palais de la Découverte). Imprimerie Alenconnaise (Alencon-Orne), 1952. 22 pagini.

MIRCEA ELIADE: **Le Temps et l'Eternité dans la Pensée indienne.** Rhein-Verlag, Zürich, 1952. 40 pag.

P. LAVIOSA ZAMBOTTI: **Les origines et la diffusion de la civilisation.** Préface de **Mircea Eliade.** Payot, Paris, 1949.

PAUL VULLIAND: **La Fin du Monde.** Préface de **Mircea Eliade.** Payot, Paris, 1951.

ROGER GODEL: **Essais sur l'expérience libératrice.** Préface de **Mircea Eliade.** Gallimard, NRF, Paris, 1952.

Creștin cu numele

Legea supremă a creștinismului este dragostea. Acolo unde nu există dragoste, nu poate exista creștinism adevărat. Cu toate acestea au fost și încă sunt destul „creștini", care nu vor să înțeleagă rostul jertfei Mântuitorului, mulțumindu-se doar a respecta formele exterioare de ritual ale Bisericii. Începând chiar din evul mediu putem trasa linia acestor indivizi, care mergeau regulat la biserică, se împărtășeau și dădeau obolul lor pentru opere caritative, însă în același timp nu se gândeau decât pe sine. În văzul lumii se comportau ca și creștinii adevărați, însă îndată ce părăseau sfântul lăcaș al bisericii uitau tot ceace preotul și-a dat osteneala să-i învețe. Acești creștini cu numele nu se deosebeau decât teoretic de păgâni: continuau să se închine vițelului de aur și să disprețuiască virtuțile creștine. Sărăcia nu era pentru ei un îndemn la milă, ci la batjocură.

Cronicarul francez **Pierre de Fenin** termină istorisirea sa despre nimicirea unei bande de tâlhari cu cuvintele: „. . . et il faisoit on grand risée pour ce que c'estoient tous gens de pouvre estat" (Journal d'un bourgeois, p. 204) Deci executarea răufăcătorilor era un prilej de bucurie nu atât pentrucă aceia își primeau pedeapsa cuvenită, ci pentrucă erau săraci . . .

Dar lipsa de dragoste creștină nu se manifesta doar împotriva săracilor, ci și a altor vitregiți ai sorții. În anul 1425 s'a ținut la Paris un „esbatement", la care au luat parte patru orbi. Aceștia trebuiau să lupte pentru un purcel. În ajunul luptei mărșăluesc înarmați pe străzile orașului în sunete de cimpoi. Înaintea lor pășea un om purtând un drapel, pe care era pictat tocmai purcelul mult dorit. Lupta a avut loc într'o piață îngrădită, unde se aranjaseră tribune pentru public. Orbii erau înarmați cu măciuci și acel care reușea să omoare purcelul, avea dreptul să-l păstreze. Este ușor de imaginat ce spectacol „creștin" au oferit publicului cei patru orbi, care încinși de alcohol, se întreceau să lovească purcelul. Din nenorocire însă, în loc să-și vâneze prada, se vâmau între ei, lovindu-se cumplit, în hohotele de râs ale spectatorilor. (Jean Lefevre de Saint Remy, Chronique-Soc. de l'Histoire de France, Paris 1876, II, 168).

Aceste lucruri s'au întâmplat în Evul Mediu. Cum stau lucrurile astăzi? Într'o noapte mă întorceam târziu spre casă. New Yorkul, atât de zgomotos ziua, se mulțumea să zumzăe în surdină. În fața unui bar un grup de oameni priveau la ceva. Cu îngrozire văd un om zăcând la pământ într'o baie de sânge, pe când altul îl lovea cu picioarele în obraz. Lupta devenise de mult inegală, căci cel mai slab era lipsit de cunoștință. Victoriosul însă continua să-l trateze cu lovituri, transformându-i fața într'o masă informă de carne sângerândă. „Publicul" privea ca la un match de box.

Pentru oamenii de jos avem o scuză: Neștiința. Pentru pătura conducătoare a omenirii însă nu o putem găsi, atunci când ei uită să-și facă datoria de creștini. Crimele comuniștilor nu le iau în considerare, deoarece ei sunt ateiști și nu cred în viața de apoi. În această direcție comuniștii nu sunt ipocriți. Vorbind de creștini, trebue să constatăm cu mâhnire că în sufletele multora dintre ei a murit dragostea. Fiecare dintre noi poate să-și dea seama de situația reală a omenirii: Atâta vreme cât ateiștii, și creștinii cu numele vor conduce destinele ei, nu vom avea progres adevărat. Progresul nu se măsoară atât după numărul automobilelor fabricate, cât după ridicarea în spirit a oamenilor. Un gangster cu răcitor electric și „Cadillac" rămâne tot gangster, iar un țăran, care nu cunoaște aceste aparate, însă împlinește legea creștină, este un semn de progres. Îngrijirea trupului să nu fie decât o treaptă spre îngrijirea sufletului.

Creștinul adevărat este prin definiție activ; de aceea de la ori ce creștin avem dreptul să cerem creație. Ortega y Gasset (La Rebellión de las Masas, 1930) a definit omul de elită ca om creator. Deci creștinul adevărat se plasează în mod necesar în rândurile elitei omenești. A fi creștin înseamnă în primul rând a avea obligații și nu drepturi, căci religia creștină nu este o religie comodă. A fi creștin înseamnă a fi gata de jertfă în orice moment, printre altele să adapi pe însetoșat atunci când îi [illegible] lui sete, iar nu atunci când tu ești [illegible] s'a [illegible].

O [illegible] care conducătorii noștri politici, români sau străini, acei care ar trebui să fie exemple clasice de ținută creștină?

Acum un an luând în fureș posturile de graniță germane și franceze, câteva sute de studenți intelectuali, reprezentând diverse naționalități europene, ne-am tăiat drum până la Strassbourg, unde Mișcarea pentru Uniunea Europeană își ținea adunarea. Înflăcărați și plini de speranțe am alergat în fața vilei președintelui, o personalitate europeană cunoscută și am solicitat-o cu sufletul pe buze să ne vorbească. Impozanta-i statură a apărut pe balcon, ținând următoarea cuvântare:

„Je suis très fatigué . . ."

Ușile balconului au fost închise în urma sa, de un secretar.

JUSTIN P. L.

A APĂRUT:

PSALTIREA, tradusă de **Grigore Manoilescu.** Editura **Cartea Pribegiei** Valle Hermoso 1952. 288 pagini (La multiplicator).

CLAUDE ISOPESCU: **La Littérature Roumaine en 1850.** In „Les Langues Modernes", Paris, décembre 1951, pp. A 34—A 47.
— **Scoperta letteraria sulla Romania.** In IDEA, 25 maggio 1952.

PAUL OTTO REICHE. Tălmăcire de Stefan Baciu. Rio de Janeiro, 1952. 18 pagini. (La multiplicator).

Între Tomis și Ravenna

jos, marile probleme politice ale timpului. Exilul nu l-a doborât; nici măcar nu l-a împuținat. Dimpotrivă, toți cercetătorii sunt de acord că fără lungul surghiun al lui Dante, n'am fi avut **Divina Commedia;** n'am fi avut-o, cel puțin, atât de majestuoasă, de amețitoare, de nesfârșită . . .

Deaceea mi se pare că scriitorii români din exil, și în primul rând poeții, ar trebui să-și amintească mai mult de Dante, și mai puțin de Ovidiu. Pe Dante să ni-l luăm de model. Să încercăm, după puterile noastre, să stăpânim bărbătește „dorul", nostalgia după peisagiile și beatitudinile lăsate în Țară. Să ne silim să **valorificăm** deștărarea, considerând-o ca o grea și lungă **încercare inițiatică,** menită să ne purifice și să ne transforme. Să nu ne sperie expresia „încercare inițiatică". Orice mare suferință poate deveni o inițiere; adică, poate facilita auto-revelarea unor realități de un ordin superior, inaccesibile condiției profane. Orice îndelungă „rătăcire" prin „întunerec" (de orice natură ar fi acest întunerec) echivalează cu o rătăcire în labirint; adică, pe plan religios, unui **drum spre Centru,** unei **inițieri.**

Deci, în cazul nostru, al scriitorilor din exil, Patria, depărtată, inaccesibilă, ar putea fi un „Paradis" în care am izbuti să pătrundem „spiritualicește"; adică, în „spirit", în **taină,** dar nu mai puțin **real.** Căci această Patrie începe să semene cu „Ierusalimul ceresc" al Evreilor din captivitate: cetate nu mai puțin **reală** ca celălalt Ierusalim, terestru, dar de o cu totul altă natură. Să nu uităm că așa a luat ființă „Ierusalimul Ceresc", adică adevăratul centru spiritual al iudaismului post-exilic: din lacrimile și dorurile tuturor Evreilor duși în captivitate, dar **văzut, înțeles** și **explicat** prin geniul unei elite, și în primul rând al profeților.

Să nu fiu greșit înțeles. Nu vorbesc de ce va fi, istoricește, politicește, România de mâine, Țara reală în care unii din noi se vor întoarce. E vorba de **imagina** Țării pe care o purtăm cu noi, aici, în exil; de ce pot face cu ea poeții și prozatorii. Mai târziu, în patrie, când noi nu vom mai fi, iar imaginile, „dorurile" și nostalgiile noastre vor supraviețui printre urmași numai în măsura în care ele au fost transformate în valori spirituale; mai târziu, creațiile acestea vor putea fi integrate diferitelor ideologii, și vor putea chiar dobândi semnificații politice. Așa s'au petrecut lucrurile cu unele viziuni ale profeților evrei, cu unele creații poetice ale lui Dante; sau cu anumite mituri și simboluri indiene, preluate și utilizate de mișcările politice care au condus la eliberarea Indiei.

Dar nu despre eventuala contribuție a poeților și prozatorilor din exil la ideologia politică a României de mâine, vreau să vorbesc aici. Mă gândesc doar la ce vor face poeții **acum:** se vor lamenta, numai, ca Ovidiu, sau își vor proecta „dorul" în cerurile înalte, îngerești ale lui Alighieri? Desigur, geniul „salvează" orice creiație poetică, oricare i-ar fi „orientarea". Cine nu se va bucura dacă lirica românească se va îmbogăți cu noi, dulci și sfâșietoare **Tristia?** Dar parcă tot de Dante Alighieri ne simțim mai aproape. El singur ne-ar putea fi cu adevărat **„duca e maestro".** Pentrucă ruperea de Patrie nu l-a făcut **prizonierul unui trecut necontenit idealizat de nostalgie.** Pentrucă dragostea de cetatea lui nu i-a întunecat luciditatea nici simțul realităților istorice. Dar mai ales pentrucă a știut să-și transforme **destinul** într'o **inițiere:** suferințele i-au fost **ajutoare** ca să se regăsească pe sine, adică să se cunoască și să se ia în stăpânire. N'a vrut să-și potolească „dorul de Țară", cum n'a vrut să se consoleze de pierderea Beatricei. Dimpotrivă, a încins focul și s'a lăsat mistuit de el. Dar flacările acelea de taină au fost tot atâta trepte în drumul lui către Cer. Drum pe care îl cunoscuseră nenumărați mistici și teologi înaintea lui. Dar pe care, cel dintâi — și, până acum, singurul — Dante l-a urcat **ca poet.**

Ar fi ajuns să-l urce, dacă, în loc să pribegească și să adoarmă în exil, la Ravenna. Dante ar fi trăit și și-ar fi încheiat zilele în acea.

dolze e gaia terra fiorentina,
fontana di valore e di piazenza,
fior de l'altre, Fiorenza . . . ??

MIRCEA ELIADE

REVISTE:

ORBIS

BULLETIN INTERNATIONAL DE DOCUMENTATION LINGUISTIQUE

LOUVAIN

Centre International de Dialectologie Générale (Rédaction et Administration: 185, avenue des Alliés). 327 pag.

SOMMAIRE

Sever Pop, Le centre international de Dialectologie Générale

I. Le langage des femmes: Enquête linguistique à l'échelle mondiale:
II. Atlas linguistiques.
III. Enquêtes linguistiques
IV. Problèmes linguistiques
V. Chroniques dialectologiques
VI. Centres de Dialectologie et de Phonétique
VII. Documents linguistiques
VIII. Portraits
IX. Les collaborateurs du présent fascicule
X. Chronique du Centre International de Dialectologie générale

COLLABORATEURS:

Allen, B. Harold; **Babin,** Jean; **Badia,** Margarit; **Belic,** Ph. Dr., Jaromir; **Bolelli,** Tristano; **Carnoy,** Albert; **Coca,** Francesco; **Colon Domenech,** German; **De Boeck,** L. B.; **Durand,** Marguerite; **Fourquet,** Jean Philippe; **Garcia de Diego,** Vicente; **González Muela,** Juan; **Gougenheim,** Georges; Monseigneur **Griera Gaja,** Antoine; **Grootaers,** Willem A.; **Guția,** Ioan; **Hakulinen,** Lauri; **Hammarström,** Göran; **Kloeke,** Gesinus Gerhardus; **Legge,** M. Dominica; **Maurer-Mortesdorf,** Artur; **McDavid,** Raven Ioor, Jr.; **McDavid,** Virginia; **Meertens,** Pieter-Jacobus; **Merlo,** Clemente; **Mitzka,** Walther; **Nandriș,** Octavian; **Nascentes,** Antenor; **Nishio,** Minoru; **Parlangèli,** Oronzo; **Piccitto,** Giorgio; **Pop,** Sever; **Roques,** Mario; **Rudnyckyj,** Jaroslav B.; **Rūke-Dravina,** Velta; **Ruoppila,** Veikko; **Salvador,** Gregorio; **Serech,** Jury; **Ullmann,** Stephen; **Weiß,** Richard; **Zamora Vicente,** Alonso.

SUFLET ROMÂNESC, **revistă de cultură creștină.** Anul IV, Nr. 1, **Ianuarie-Martie 1952.**
Cuprinsul:
Pius PP. XII, Epistula Apostolica Veritatem facientes (text și traducere).
Em. Panaitescu, La început de secol. (24 pagini).
S. Morariu, Ieremia Valahul.
Petre Ciureanu, Alexandri, Hașdeu și De Gubernatis.
Petru Gherman, Reflecții asupra relațiilor dintre creștinism și istorie.
Petru Iroaie, Vintilă Horia.

LA REVUE DE CULTURE EUROPEENNE (II-e Année, Nr. 3, mai 1952. Paris I-er, 15, rue J. J. Rousseau).
Sommaire:
Salvator de Madariaga, Portrait de l'Europe.
Giovanni Papini, La Renaissance et la civilisation européenne.
Mircea Eliade, Le Symbolisme du „Centre".
Marcello Camilucci, Devoirs de la culture.
Gilbert Trolliet, La Cloche — Eboulement — Les pas perdus.
Tudor Arghezi, Cloches — Prière — Toi — Dacica.
Gino Lupi, Le complexe spirituel d'un simple: **Tudor Arghezi.**
Hans Richter, Perspectives de l'Histoire Européenne.
Riccardo Picchio, Le „Courtisan" selon Gornicki.
Moché Lazar, La Conscience tragique d'une dualité: Ruben **Dario.**
Le livre européen, par: J. Constant, Mircea Eliade, Sten Mehry, L. Montaigu, R. Picchio, H. Richter, T. Roux.

CUGET ROMÂNESC (Pensamiento Rumano). Anul II, Nr. 2, 148 pagini. (La multiplicator).
Profesorul **D. Găzdaru** continuă să publice extrem de interesantul studiu: **Contribuția Românilor la progresul cultural al Slavilor.**
Arhitectul **Ovidiu Coatu: Biserica Românească, note pe marginea unui studiu.**
Revista ne prezintă o prețioasă „încercare de antologie":
Isus și Paștele în poezia română. Sunt prezentate aci poeziile a 22 poeți. Printre aceștia: Alexandri, Arghezi, Cerna, Coșbuc, Crainic, Goga, Iosif, Mateevici, Vlahuță.

BUCIUMUL, Publicație religioasă, națională, a Bisericii Ortodoxe Române „Sf. Arhangheli" din Paris. An 1 Nr. 1. 20 pagini (La multiplicator).

VERITAS - INFORMATION, Buletin de informație asupra doctrinei și activităților anticreștine și antidemocratice ale Partidului Comunist în lume, mai ales în Canada. Vol. I. Nr. 1. Montreal, Iunie 1952. 12 pagini.

*

ASOCIAȚIA „Prietenii lui Don Juan Valera" a acordat Domnului **Alexandru Busuioceanu** premiul „JUAN VALERA" pentru un studiu intitulat **Una historia romantica: Don Juan Valera y Lucia Paladi.**

DIN R.P.R.

GRUP DE REZISTENȚI ÎN ARDEALUL DE NORD. — Fostul plutonier de jandarmi Săpunaru a organizat, din proprie inițiativă și fără sprijinul nimănui, un grup de rezistență care, începând din toamna anului 1948, a acționat pe teritoriul fostelor județe Satu-Mare și Sălaj. Săpunaru nu era nici fioros și nici setos de sânge. Datorită temerității și loviturilor fulger, organizate cu multă pricepere, reușise să creeze o atmosferă de optimism și s'aprindă în inimi multe speranțe. Procedeul lui era foarte simplu. În fruntea unui grup de 20 bravi pătrundea prin surprindere într'un sat, îndreptându-se direct spre primărie, spre Sfatul popular, cum i se spune acum. Acolo, fără altă introducere, da jos „lozincile socialiste" și portretele celor șapte șefi comuniști („cei șapte măgari", cum le spune poporul în unanim entuziasm). Suna apoi adunarea „responsabililor", a șefilor „organizațiunilor de bază", utemiști, ufederiste, spărgători de norme, controlori de tarlale, agrotehnicieni miciuriniști, etc. etc., punându-i pe toți să cânte, cât îi țineau rărunchii, un vijelios „Trăiască Regele". Spectacolul acesta, care avea loc la intervale destul de scurte, electrizase satele. Direcțiunea regională a Securității era disperată. După multă trudă, urmăriri și cumpărări de gazde, ea a reușit, abia în iarna 1950/51, să-l prindă pe Săpunaru. În urma unei proces monstru — despre care ziarele n'au suflat o vorbă — 60 țărani din Satu-Mare și din Sălaj au fost condamnați de către Tribunalul militar din Cluj. Săpunaru a lăsat însă urmași. Această acțiune continuă, cu același elan și cu același efect. Fără a primi directive din partea nimănui — și nici subvenții — un grup de vajnici Români din această parte a țării și-au pus în gând să-i facă pe comuniștii din partea locului să nu uite a cânta „Trăiască Regele".

PROCESUL DELA IAȘI. — Tribunalul militar din Iași a judecat de curând un grup de rezistenți ce fuseseră arestați la sfârșitul lunii Martie în Munții Neamțului. Aproape 80 la număr, printre acuzați se aflau mai mulți foști ofițeri, un preot și o cunoscută avocată din Piatra-Neamț; restul, țărani din comunele **Buhalnița, Ceahlău, Broșteni, Pipirig** și **Brusturi.** În momentul arestării, toți au opus o dârză rezistență Miliției, care a fost nevoită să ceară ajutorul batalionului de intervenție M. A. I., din Fălticeni. Atitudinea acuzaților la procesul care a avut loc în cazarma dela Copou a fost cât se poate de demnă. Condamnările pronunțate cu această ocazie au fost de **25, 20 și 15 ani muncă silnică.**

FURIA REGIMULUI ÎMPOTRIVA CHIABURILOR. — După recentele epurări și „consolidarea" partidului, o acțiune turbată de **„demascare a chiaburilor"** se deslănțuie acum asupra satelor. S'a dat pricaz ca toți „chiaburii" să fie scoși din rândul „mijlocașilor", în categoria cărora au fost trecuți de către unii președinți de sfaturi populare și de unele organe de partid **„împăciuitoriste" (N. R.** Noul dicționar al Academiei lui Sadoveanu). Odată cu acești chiaburi, sunt epurate și „cadrele" satelor, lipsite de vigilență, de conștiință de clasă și de spirit de răspundere . . . Astfel, la **Dala,** în Vlașca, a fost epurat Dumitru DONȚU, președintele sovietului local, dovedit a fi fost el însuși . . . chiabur. La **Gărbov,** în raionul Jibov, au fost descoperiți chiar „brigadieri" chiaburi, care transformaseră gospodăria colectivă „21 Decembrie" (ziua de naștere a lui Visarionovici) în cuib reacționar. Situație asemănătoare la **Bărgăoani,** în raionul Piatra-Neamț și în multe comune din raioanele Caracal și Corabia (acum în regiunea Dolj).

Cât de vastă este acțiunea de „demascare" a chiaburilor, se poate deduce din declarațiile „tovarășului" Ilie Jean — care înainte de a purta cravata roșie purtase o frumoasă livrea într'o casă din Parcul Ioanid — acum atotputernic șef comunist al regiunii București. În urma anchetei efectuate „pe teren", cu desfășurări de forțe, Ilie Jean a constatat că numai în regiunea București (fostul județ Ilfov și o bună parte din Vlașca) nu mai puțin decât **4.500 chiaburi se strecuraseră în rândul mijlocașilor.** Cum fiecare comună are „strecurații" ei, este de așteptat ca tot „aparatul politic" al regiunii București să fie „liberat" din funcțiuni.

EVACUĂRILE efectuate în luna Mai la Brașov au vizat în special populația românească din cartierele **Prund** și **Scheiu.** Locuitorii străzilor **Ciocrac, Pe Tocile, Sfânta Ecaterina,** etc. nu erau nici latifundiari nici exploatatori, ci harnici și modești meșteșugari, dar buni și aprigi români . . . Au fost scoși fără milă din case, înghesuiți în camioane și sub puternică escortă îndreptați spre gările Brașovul-Vechiu și Brașov-Triaj, unde a avut loc îmbarcarea, în vagoane de vite. Neputând plăti taxele de transport pentru bagaj, ei au vândut cea mai mare parte din sărăcăciosul lor avut înainte de plecarea trenurilor. Din cei 14.000 deportați din Brașov, 11.000 au fost Români, 2.500—3.000 Germani, iar restul Unguri. La operațiunile de evacuare miliția brașoveană nu a participat. A fost consemnată. Pentru realizarea „surprizei" și reușita acțiunii au fost aduse unități de intervenție M. A. I. din nordul Transilvaniei și dela București. Un singur ofițer din cadrele miliției locale a fost totuși utilizat, fiind considerat suficient de sigur în această întreprindere: Locotenentul-Major **Avramescu,** fost ciemar la Ploești și martor la procesul Anei Pauker, în 1938 la Craiova.

Cum Dumnezeu nu bate însă cu bățul, Avramescu a fost și el . . . evacuat din Miliție după câteva săptămâni, fiind trimes „la muncă de jos", adică la Poarta-Albă, la sapă și roabă.

I. V. E.

DUPA DOI ANI

S'au împlinit în 4 Iulie doi ani de când Ana Pauker, Ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Române, a silit printr'o notă verbală pe membrii Nunţiaturii din Bucureşti să părăsească Ţara în termen de trei zile. Jocul a fost montat după cunoscutul proceden comunist. Pentru a pregăti opinia publică din ţară şi din afară ţării s'a înscenat obişnuitul proces al „trădătorilor", în care a fost implicat, între alţii, fostul şofer al Nunţiaturii.

Se pare însă că „Justiţia populară" şi opinia publică nu pricepuse încă „importanţa ascuţirii luptei de clasă" (citat din **Vieaţa Sindicală**), nici sarcina ce-i revine „în acţiunea de apărare a cuceririlor revoluţionare ale oamenilor muncii din ţara noastră". De aceea, trădătorul de astăzi, Vasile Luca (pe atunci secretar al C. C. al P. M. R., vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri şi Ministrul Finanţelor, etc.), a luat cu hotărâre cuvântul: „Justiţia Populară nu poate judeca cu „milă" faţă de elemente exploatatoare, ci trebue să judece ţinând seamă de interesele Statului, de interesele poporului . . . Iată de ce trebue ca în cadrul Justiţiei populare să se facă o cotitură mai serioasă în sensul împlinirii mai hotărâte a sarcinilor de luptă împotriva duşmanului" . . .

În urma acestei „cotituri", doi dintre acuzaţi au fost condamnaţi la moarte, iar ceilalţi au primit până la 20 ani muncă silnică şi confiscarea averii. „La pronunţarea sentinţei — scria Agespress — oamenii muncii, care umpleau sala Tribunalului, au aplaudat îndelung, exprimându-şi satisfacţia pentru dreapta pedeapsă dată grupului de spioni şi trădători".

Şoferul Nunţiaturii, Popescu Nicolae, omul anume ales pentru a compromite mai de aproape pe reprezentanţii Sfântului Părinte, a luat cea mai mică pedeapsă: 7 ani muncă silnică. Totuşi împotriva Vaticanului, a **Nunţiului O'Hara**, a **Mons. Kirk** şi **Del Mestri** s'a făcut cea mai mare propagandă. Am răsfoit ziarele din vremea aceea. Titluri de o şchioapă: „O agentură imperialistă"; „Vaticanul joacă un rol activ în tabăra reacţiunii mondiale"; „Oamenii cinstiţi îşi dau seama că jocul Vaticanului e împotriva păcii"; „Vaticanul dă mâna cu cei mai odioşi criminali"; „Reprezentanţii Vaticanului în ţările de democraţie populară sunt instigatori şi organizatori de grupări de spionaj", etc.

Au trecut abia doi ani de atunci. Glasul Anei Pauker, aprigă împărţitoare de slogane, a amuţit. Vasile Luca şi Teohari Georgescu au trecut, împreună cu ea, în categoria „trădătorilor" şi a „slugilor imperialiste". Aceeaşi oameni ai muncii, care au umplut atunci sala Tribunalului aşteaptă astăzi cu satisfacţie procesul şi dreapta pedeapsă.

În acest timp Excelenţa Sa O'Hara şi Mons. Kirk continuă să vorbească lumii despre România. „Este un fapt cunoscut că Guvernul comunist cu sistemul său de teroare şi de prigoană a reuşit să distrugă organizaţia vizibilă a Bisericii noastre. Dar eu pot să vă spun că Biserica trăeşte, — ea trăeşte plină de glorie în catacombele României noastre iubite. Cu siguranţă, suferinţa episcopilor noştri, a preoţilor, a călugărilor şi a mirenilor va aduce în curând ziua Învierii României şi alte haruri speciale dela Dumnezeu". (Din discursul ţinut la Roma, în luna Dec. 1951).

F. P.

*

GLAS ÎN PUSTIE

Preşedintele Crucii Roşii Internaţionale, elveţianul Paul Ruegger a făcut, cu prilejul adunării delegaţilor la Toronto (Canada), un patetic apel pentru rezolvarea problemei prizonierilor de războiu, pe care Marele Tâlhar nu-i lasă, nicidecum, din mână, deşi dela încetarea războiului s'au scurs 7 ani de zile. (După şapte ani şi oasele morţilor se desgroapă! Tătucul hoţilor nu vrea să ştie de nimic!).

Adresându-se delegaţiei comuniste a Crucii Roşii, Paul Ruegger a strigat:

„Vrem şi dorim măsuri, nu vorbe şi — precum mă tem — propagandă; Dacă mulţi din aceşti prizonieri de războiu au murit; atunci întrebăm: când, unde şi în ce împrejurări? Înainte de orice, însă, puneţi sfârşit chinuitoarei incertitudini a sutelor de mii de familii!" Delegaţii comunişti au tăcut. Au tăcut şi n'au tăcut: s'au plâns că la Crucea Roşie se face politică . . .

Apelul Dlui Ruegger va rămâne apel. Nimic mai mult. Dece nu le dă drumul? A spus-o Marele Tâlhar, prin Pastorul său: nu vrea să le dea drumul, ca peste două luni de zile să-i vadă întorcându-se în uniformă americană. (Probabil pentru a-şi plăti datoriile!). Stalin ştie foarte bine că unul care a făcut războiul vreme de 6 ani de zile şi a mai stat apoi 7—8 ani prizonier (prizonier la Ruşi!) nu va da fuga, când se va înturna la ai săi, ca să . . . îmbrace iar uniforma. Stalin o ştie; dar n'o ştie Pastorul . . .

Mai sunt încă oameni care nu înţeleg că ce-a intrat în braţele URSS-ului nu poate fi scos cu vorbe. Bestia nu se sperie de vorbă. Cu vorba se poate obţine ceva abia mai târziu: când bestia se află deja la cuşcă.

DECLARAŢIE PREŢIOASĂ

Într'o scrisoare circulară, adresată comunităţilor Evanghelice din Berlin şi Brandenburg, **Dr. Otto Dibelius** scrie (ca întâmpinare la cele discutate în Hanovra) următoarele:

„Niciun stat nu are dreptul să atingă unitatea Bisericii lui Hristos. Noi putem cădea de acord cu diferitele formulări ale vieţii politice. Dar nu vom putea niciodată aproba propoziţia că graniţele statului ar fi în acelaşi timp şi graniţele Bisericii şi că dacă statul îşi închide graniţele, Biserica trebue să se lase şi ea închisă în aceste graniţe".

Deşi cam târzie — cam cu aproape 2000 de ani de întârziere — declaraţia aceasta e foarte bine venită!

R.

UTOPII . . . . REALIZATE

AMERICAN RELIEF ADMINISTRATION
DIN ORGANIZAŢIE PENTRU AJUTORAREA ÎNFOMETAŢILOR, . . . ORGANIZAŢIE DE SPIONAJ ŞI SABOTAJ

Ziarul american în limba germană DIE NEUE ZEITUNG atrage atenţia asupra unui fapt cu semnificaţie mare. În anul 1921 în Rusia revoluţionară bântuia foame cumplită. Pentru alinarea răului a păşit atunci hotărât la acţiune American Relief Administration de subt conducerea lui Herbert Hoower. În Enciclopedia rusească publicată în anul 1926 se puteau ceti despre ARA (American Relief Administration) următoarele:

„Lucrarea organizaţiei ARA se îndrepta aproape exclusiv asupra aprovizionării copiilor cu alimente. În anul 1922 raţiile împărţite copiilor s'au urcat la 5 milioane. În acelaşi an ARA a luat asuprăşi şi sarcina de a împărţi alimente la adulţi, aşa că în urma activităţii ei au fost aprovizionaţi cu alimentele necesare un număr de 10 milioane de oameni". Asta în Enciclopedia din 1926.

În ultima ediţie a aceleeaşi Enciclopedii, la aceeaşi denumire (American Relief Administration) se poate ceti: „Organizaţie în slujba spionajului şi a diversionismului". Iar în manualele de şcoală secundară, despre aceeaşi organizaţie, se învaţă:

„Lumea capitalistă încercă să folosea că dificultăţile prin care trecea Uniunea Sovietică; saboteuri şi spioni incendiară întreprinderile sovietice şi comiseră atentate cu dinamită. American Relief Administration se puse în slujba acestei activităţi duşmane, subversive".

În faţa acestei schimbări la chip a faptelor, ziarul american îşi aminteşte de romanul „utopic" al lui George Orwell „1984" şi se întreabă dacă nu cumva viitorul stat totalitar, imaginat de Orwell pentru anul 1984, nu a devenit realitate în 1952.

În adevăr, între alte desfătări pe care ni le-ar putea oferi acest stat viitor (Poliţia cugetului; arta de a te convinge că războiu = pace; libertate = sclavie; adevărul = secret pe care îl deţine numai Partidul, etc.) ni se înfăţişează aci un nou minister: Ministerul Adevărul. Ministerul acesta are, între altele, menirea de a cerceta mereu documentele spre a vedea dacă nu cumva conţinutul acestor documente nu contrazice noua Linie a partidului; dacă o contrazice înseamnează că documentele sunt false şi ele trebuesc „rectificate", spre a sta în consonanţă cu adevărul, pe care numai Partidul îl poate cunoaşte.

Viziunea pe care o desvălue romanul lui Orwell este extraordinară. Şi mă gândesc că nu mică va fi părerea lui de rău când vede — cum vedem cu toţii — că funia vieţii Statului „Marelui Frate" s'apropie de par.

G. R.

INTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Revista ¹/₄ **Der Erde** continuă să ne ajute la dreapta înţelegere a vieţii creştine în U. R. S. S. În ultimul său număr (Iulie 52), într'un articol intitulat **„Gibt es in der Sowjetunion Religionsfreiheit?"** ne înfăţişează (după „National Connsil of American-Soviet Friendship", New York City) declaraţiile unor clerici şi laici din America şi din Anglia, asupra acestei chestiuni. Iată, de pildă, ce spune **Reverend Robert M. Muir** (Boston, USA), care în vizita sa în Rusia a pus chiar mitropolitului **Nicolae** întrebări (Nicolae este camarad de arme al viteazului patriarh Alexei).

Întrebare: Credeţi că actuala formă de guvernământ îndeplineşte idealurile sociale ale religiunii? (Întrebarea-cu tot tâlcul ei-e prea vagă. n. n.).

Răspuns: Idealurile sociale ale religiunii, ca: iubire, dreptate, egalitate, fraternitate (de **libertate** se fereşte, ca de foc! n. n.) sunt părţile esenţiale ale actualei forme de guvernământ sovietic.

Întrebare: Creşte Biserica?

Răspuns: Biserica a avut întotdeauna un mare număr de credincioşi. **Totuşi**, pe vremea Ţarilor cercetarea bisericilor se făcea **din poruncă**; astăzi venirea la biserică e absolut liberă. (Prinurmare: nici subt Ţari n'ar fi fost mai mulţi creştini decât azi, dacă Ţarii n'ar fi adus pe bieţii oameni la biserică, cu arcanul!).

Întrebare: Face Guvernul vreo propagandă ateistă împotriva bisericii, sau persecută el biserica?

Răspuns: Constituţia sovietică din 1936 garantează **religiunii** ca şi **ateismului** libertatea absolută. (Nicolae nu spune dacă constituţia din 1936 garantează „religiunii" şi **libertatea** de a plini porunca lui Hristos — porunca poruncilor — după a cărei îndeplinire se deosebesc Lupii de Apostoli: **Mergând, învăţaţi . . . botezându-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al sfântului Duh!** Are în URSS biserica dreptul de a face prozeliţi? Asta e întrebarea!).

Rev. R. M. Muir mai pune mitropolitului o ultimă

Întrebare: Are clerul dreptul de a critica Guvernul?

Răspuns: Rostul clericilor nu e să critice Guvernul! (Aşa ar fi! Dacă guvernul ar fi precum nu este! n. n.). Ca cetăţeni ai Uniunii Sovietice (ca **cetăţeni**; nu ca episcopi! n. n.) clericii au dreptul să ia parte la discutarea problemelor care privesc ţara .(La **discutarea**; nu şi la **criticarea**. Vorba plotonerului: când discuţi problemele ţării, să taci!).

FUGĂ DIN RAI

După date oficiale, în anul 1951, s'au refugiat în Berlinul vestic peste 131.000 de oameni din zona sovietică. Numai în cursul lunii Iulie 1952 au trecut aci 15.000 de locuitori din zona estică. Torentul nu cunoaşte oprire: vin mereu. (Şi când te gândeşti: fug fără să fie alungaţi din raiul roşu. Fug fără să se tânguie că nu se pot despărţi:

„de svonul albinelor;
de para făcliilor,
de fumul tămâielor") . . .

G. R.

INFORMAŢIUNI

OFIŢERI EXECUTAŢI. — În legătură cu fuga din Ţară a celor 5 aviatori care au aparţinut Regimentului 17 Aviaţie bombardament de la Braşov, au fost arestaţi un mare număr de ofiţeri aviatori. Până acum, 2 dintre cei arestaţi au fost împuşcaţi după un scurt proces: General-Maior Constantin DONCEA, Comandantul Forţelor de Apărare a Teritoriului şi Căpitanul PĂUN, şeful posturilor de ascultare şi de pândă din sectorul **Turnu-Severin.**

FRANCMASONERIA ELOGIAZA BISERICA LUI HRISTOS

Nu ne referim aci la atitudinea mai puţin intransigentă şi ostilă pe care Masoneria franceză, în fază ascendentă, o ia adesea faţă de Biserică. Nici la încercarea unei mari personalităţi din acea lume pentru a obţine o distincţie pontificală. Acestea sunt întâmplări care pot fi înţelese uşor, dela caz la caz.

Surpriza o găsim într'un număr recent din „**La Documentation Catholique**", care reproduce în întregime un raport prezentat la Adunarea generală a Lojilor Marelui Orient Francez, din Septemvrie 51. Găsim aci o descriere stângace, dar interesantă, a progresului făcut de Biserică, îndeosebi în ultima vreme.

Raportul subliniază succesele obţinute pe plan politic (miniştri catolici), pe plan social (sindicate, asistenţă socială, preoţi muncitori în fabrici, opere de binefacere) şi pe plan economic, educativ şi cultural. Citâm concluzia primei părţi:

„Ceeace se întâmplă pe nesimţite sub ochii noştri e o preluare (de către catolici) a tuturor sectoarelor importante, o invadare care n'are, în realitate, alte limite decât acelea pe care adversarii acestei politici vor voi sau vor putea să le impună. Această infiltrare, ca şi cea a virusului, e lentă şi invizibilă".

În faţa acestei situaţii alarmante, Marele Orient Francez lansează o nouă „cruciadă" pentru triumful laicismului:

„Trebue să pornim cu o voinţă de a birui tot atât de mare ca şi a adversarilor. Trebue stabilit un nou punct de plecare . . . Perioada falselor compromisuri, a transacţiilor, a concesiilor era cât pe aci să ne coste vieaţa. Nu pierdem nimic dacă suntem categorici, dacă ne exprimăm fără ocolişuri şi ne afirmăm intransigenţa . . .

Planul de bătaie a fost fixat în următoarele puncte:

1) Sabotarea organizaţiilor de asistenţă menţinute de Biserică, în folosul celor nevoiaşi.

2) Recrutarea, în număr mai mare, de noi membri.

3) Unirea celor care luptă, într'un fel sau altul, împotriva Bisericii şi acceptă principiul laicismului: „În Răsărit, nu mai există socialişti, comunişti, radicali, nu mai există — şi cu temeiu — decât anticlericali: **anticlericalismul face parte din rasa noastră**".

Ar fi prea riscant — ca refugiaţi şi smeriţi creştini — să ne împotrivim îngrijorărilor Marelui Orient, mai ales când elogiază, fie şi indirect, Biserica. Biserica e singura instituţie pe care am avut-o întotdeauna în cinste. Cu tăria credinţei în Dumnezeu pătimesc astăzi cei mai buni fii ai Ţării. Fără îndoială anticlericalismul nu face parte din rasa noastră, nu face parte mai ales din firea ţăranilor, singura forţă care mai opune rezistenţă durabilă bolşevismului. De aceea, ar fi poate mai pe potriva „rasei" noastre să nu facem apel la unirea tuturor forţelor — fie şi comuniste — împotriva celor ce cred în Dumnezeu. Aceasta o pot face alţii.

P. P.

LA JILAVA, între alţi mulţi deţinuţi, se află şi următorii: Dr. Ion Nedelcu din Bucureşti, Ioan **Telea** din Ploeşti, fost membru al Partidului Naţional-Ţărănesc şi inginerul-chimist Iuliu **Roda** din Bucureşti

I. V. E.

INFORMATIUNI

S. S. Papa Pius XII a binevoit a ridica la cinstea de Monseniore pe Părintele Dr. Octavian Bârlea, vicepreşedintele Misiunii Române pentru Europa liberă.

Părintele Dr. Alexandru Mircea a fost numit Asistent al Mons. **John Kirk** pentru Misiunea din Spania.

Părintele Dr. Pamfil Cârnaţiu a ocupat un important post la Secretariatul de Stat al Vaticanului.

Părintele Dr. Ioan Filip a fost numit locutor la Radio Vatican, secţiunea românească.

Din Viena se anunţă:

În ultimele zile ale lunii Iulie s'au efectuat în Bucureşti arestări masive printre elevii de liceu. Copiii, legaţi doi câte doi, spate la spate, au fost încărcaţi pe autocamioane şi subt puternică pază transportaţi spre neştiute locuri. Se spune în oraş că elevii s'ar fi făcut vinovaţi de răspândire de manifeste anticomuniste.

Ziarele din R. P. R. aţâţă din nou lumea „muncitoare" împotriva „chiaburilor" (care nu muncesc!). Aceştia sunt arătaţi a fi „favorizaţi de fosta aripă dreaptă a guvernului" (Ana Pauker şi Teohari Georgescu). Cuvântul de ordine este: **Nicio milă faţă de chiaburi!** „Scânteia" oferă **premii** tuturor celor care vor denunţa pe chiaburii ascunzători de grâu şi de porumb (destinat sfintei Moskve!).

Revista evreească democrată „Viaţa Nouă" sprijină campania de ură împotriva celorlalţi Evrei aflători în România, care ar avea simpatii pentru unealta imperialiştilor americani, Ana Pauker.

Între 28 şi 31 Iulie a avut loc la Regensburg o conferinţă a preoţilor catolici din România, convocată de Mons. **Albert Büttner** dela Secretariatul pentru legăturile religioase cu străinătatea. Au participat 31 preoţi din Germania, Austria, Elveţia şi Italia. Din partea Bisericii Unite au fost prezenţi Pr. Dr. **Flaviu Popan** şi **Ioan Tăutu.** Cele trei zile de reuniune au fost un prilej cât se poate de potrivit pentru reluarea legăturilor spirituale cu cei prigoniţi în ţară. S'au discutat probleme importante şi s'au presentat câteva rapoarte despre starea bisericii catolice din Europa de Sud-Est (Mons. Albert Büttner), despre starea actuală a Bisericii catolice din România **(Dr. Florian Müller)**, despre situaţia Bisericii Unite **(Dr. Flaviu Popan)**. Preotul **Ernest Haik** a sintetizat îndatoririle ce le avem faţă de cei din ţară şi a fixat concluziile. Conferinţa s'a încheiat printr'o slujbă religioasă pentru episcopii, preoţii şi credincioşii morţi sub prigoana comunistă.

La Königstein/Taunus, Părintele Dr. **Kindermann** scoate buletinul de informaţii **„Expulsus"** prin care vrea să documenteze lumea creştină din Apus despre fărădelegile săvârşite în ţările subjugate de Comunism. Glasul României robite poate fi înregistrat şi aci.

Duminecă, 22 Iunie, în sala Federaţiei Universitarilor Catolici, ocupată până la ultimul loc, Românii din Italia şi Italienii din România sub patronajul Misiunii Catolice Române din Italia, au sărbătorit împlinirea vârstei de 60 de ani a poetului **Aron Cotruş.**

Monseniorul **Aloisiu Tăutu** a deschis solemnitatea printr'o însufleţită cuvântare de omagiere a personalităţii poetului, recitând la încheiere poesia „Rugăciune". Domnul **Beltrani** a adus salutul şi calda adeziune a Asociaţiei Italienilor refugiaţi din România, care au participat în mare număr, în frunte cu preşedintele ei Domnul **Dozzi.** Scriitoarea şi poeta **Yvonne Rossignon-Menchinelli** a rostit o magistrală cuvântare asupra „Semnificaţiei poesiei lui Aron Cotruş", iar Domnul Prof. **Petru Iroaie** a citit fragmente din opera poetului. Tenorul **Tomel Spătaru** şi soprana **Irina Gasperoni-Frăţiţa,** acompaniaţi la pian de maestrul **Rucci,** au executat, răsplătiţi de furtunoase şi interminabile aplauze, muzică de Brediceanu, Drăgoi, Caudella, Puccini, Mascagni, Mozart, şi Verdi. A încheiat serbarea Domnul **Octavian Roşu,** care a citit un cald şi vibrant mesaj al poetului Cotruş adresat celor întruniţi să-l sărbătorească.

Duminecă, 29 Iunie, în cadrul stagiunii de operă, a fost executată la „Teatro Massimo" din Cagliari, **Simfonia a noua** a lui Beethoven, cu participarea corului şi orchestrei Academiei di Santa Cecilia din Roma. Opera a fost dirijată de maestrul **Sergiu Celibidache,** având ca interpreţi principali pe artiştii români **Irina Gasperoni Frăţiţa** şi **Tomel Spătaru.**

Real Academia de Buenas Letras **din Barcelona a numit pe Domnul Prof.** Sever Pop **membru corespondent al ei pentru România.**

În cadrul unui recital **ţinut în ziua de 26** Iunie a. c. la Radio-Espana **din Madrid (emisiunea obişnuită). Domnul** Alexandru Busuioceanu **a cetit din Cântările lui** San Juan de la Cruz, **traduse de Dsa în româneşte, precum şi din poemele Dsale scrise în limba spaniolă.**

INDREPTAR apare odată pe lună. Redacţia şi Administraţia: Dr. Flaviu Popan, München 5, Kapuzinerstraße 38.
DEUTSCHLAND, US-ZONE.